

knihovně přepsán na jméno dědicovo, vésti exekuci jen tím způsobem, že se podle §§ 22 a 78 knih. zák. a § 350 ex. ř. 3. a 4. odst. žádá na základě duplikátu odevzdací listiny, by dědic byl zapsán za vlastníka a by zároveň pohledávka vymáhajícího věřitele byla hypotekárně zajištěna, na příklad vnučeným zřízením práva zástavního, předpokládajíc ovšem, že přepsání odevzdané nemovitosti na jméno dědicovo je vzhledem k předpisu §§ 174 a 177 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a § 27 cís. nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. z. přípustné. Nebylo-li toto přepsání podle právě uvedených předpisů ještě přípustné a tudíž vedení exekuce podle § 350 ex. ř. není možné, může se dědicův věřitel zajistiti jen tím, že si za předpokladu, že jsou splněny náležitosti § 379 ex. ř., vydobude zatímní opatření podle §§ 74, 75 třetí dílčí novely k občanskému zákonu. Exekuce zabavením nároku dědice proti pozůstalosti na vydání a převedení knihovní držby čtvrtiny nemovitosti, dědici již odevzdané, ale knihovně ještě nepřipsané, není přípustná, a znamenala by jen obcházení předpisů § 822 obč. zák., § 74, 75 třetí dílčí novely k obč. zák. a §§ 174 a 177 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z., kterými byla přípustnost exekuce věřitelů proti dědici na součásti pozůstalosti před jejím odevzdáním upravena (viz sb. nejv. soudu čís. 1847 a 3780).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Rekurentka vede exekuci podle § 325 a násled. ex. ř. zabavením a příkázáním nároku povinné strany proti pozůstalosti Juliany P-ové na vydání čtvrtiny domu do pozůstalosti náležejícího, která povinné straně byla odevzdána odevzdací listinou v téže pozůstalosti vydanou, avšak do knihy pozemkové dosud nevloženou; navržený způsob exekuce však povolen býti nemůže. Exekuce podle § 325 a následujícího exekučního řádu jest exekucí na obligační nárok povinné strany proti třetí osobě na vydání a dodání hmotných věcí. Nárok povinné strany shora uvedený není však nárokem obligačním proti pozůstalosti na vydání zmíněné čtvrtiny domu, nýbrž jest výronem dědického práva strany povinné. Právo dědické pak jest podle § 532 obč. zák. výlučným právem ujeti se držby jemu připadlé poměrné části pozůstalosti a jest podle citovaného paragrafu právem věcným. Dědic nemá proti pozůstalosti nárok, by mu pozůstalost něco vydala, není jejím věřitelem a pozůstalost není jeho dlužnicí, nýbrž při právu dědickém nastává universální bezprostřední sukcese práv a povinností zůstavitelových na dědice. Již z tohoto důvodu navržená exekuce byla napadeným usnesením právem zamítnuta.

Čís. 12446.

Prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř.

Vykázání manželky ze společné ložnice a z kuchyně jest pro ni citelnou urážkou.

Povinnost placení výživného manželce v penězích nastává teprve okamžikem, kdy se výživa neposkytuje in natura.

(Rozh. ze dne 16. března 1933, R I 191/33.)

Návrhu manželky, by jí bylo povoleno oddělené bydliště a by bylo manželovi uloženo platiti jí výživné měsíčních 600 Kč od 21. ledna 1932, soud první stolice vyhověl. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu do co odděleného bydliště úplně, co do placení výživného potud, že přiznal navrhovatelce výživné 600 Kč od doručení usnesení nejvyššího soudu; onu část usnesení prvního soudu, jež ustanovovala, že se má výživné platiti od 21. ledna 1932, zrušil a uložil soudu první stolice, by v tomto směru po doplnění řízení znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nelze schváliti názor rekursního soudu, že není citelnou urážkou, když žalovaný přidělil oddělenou místnost a to verandu žalobkyni ke spaní a když učinil opatření, aby se žalobkyně nestravovala společně se žalobcem, nýbrž odděleně od něho. Vykázání ze společné ložnice a z kuchyně jest pro žalobkyni pokořující a znevažuje ji před domácím služebnictvem. Na tom nemění nic ta okolnost, že žalovaný provozuje po živnostensku veřejné vyvařování, naopak zvětšuje se tím okruh osob, které se o tomto opatření dověděly, což jest pro žalobkyni tím trapnější. Uváží-li se k tomu ještě vše to, co nejen soud první stolice, nýbrž i rekursní soud považuje za osvědčeno, totiž že žalovaný žalobkyni nadával a svým chováním k paní F-ové, bydlící v témže domě a stravující se u něho, ji citelně urazil, pak jest míti za to, že jest jednáním žalovaného ohrožena ne-li tělesná, tedy zajisté duševní integrita žalobkyně, jak to má na mysli § 107 obč. zák. Za tohoto stavu věci nelze na ní spravedlivě požadovati, by zůstávala i nadále v bytě manželově a přijímala od něho naturální stravu, pročez její návrh na prozatímní opatření jest v obojím směru odůvodněn. Že žalobkyně nežaluje na rozvod nebo rozluky, jest nerozhodno, jak správně odůvodnil již rekursní soud (srov. též rozhod. sb. n. s. č. 865, 5845). Výše prozatímního výživného jest přiměřená vzhledem na zjištění prvního soudu, která nebyla vyvrácena vývody obsaženými v rekursu žalovaného. Není však odůvodněno, aby výživné bylo přisouzeno již od 21. ledna 1932. Žalovaný v rekursu právem namítal, že podle udání stran při jednání 21. června 1932 žalobkyně dostávala od žalovaného tehdy ještě stravu, takže jí nemůže býti přisouzeno celých 600 Kč od 21. ledna 1932. Žalobkyně ve svém podání ze dne 12. května 1932 udala, že v domě žalovaného dosud bydlí a v protokolu ze dne 21. června 1932 opět zdůraznila, že společný byt dosud neopustila a připustila, že dostává od žalovaného stravu, kromě ranní a odpolední kávy. Povinu-

nost k placení výživného v penězích nastává teprve tím okamžikem, kdy se výživa neposkytuje in natura. Kdy a v kterém rozsahu tento předpoklad nastal, neplyne ze spisů, a bude na soudu první stolice, aby to zjistil.

Čís. 12447.

Jde o věc prázdninovou (§ 224 čís. 7 c. ř. s., nový doslov), domáhá-li se žalobce na žalovaném, u něhož byl zaměstnán jako prozatímní správce lékárny, náhrady škody z důvodu, že mu dal bez vážné příčiny výpověď ze služebního poměru.

(Rozh. ze dne 16. března 1933, Rv I 1918/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaných, u nichž byl zaměstnán jako prozatímní správce lékárny, náhrady škody z důvodu, že mu dali bez vážné příčiny výpověď ze služebního poměru. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d odmítl žalobcovo dovolání.

D ů v o d y:

Především jest zkoumati, zdali bylo dovolání podáno včas (§ 507 c. ř. s.). Žalobce se domáhá na žalovaných, u nichž byl zaměstnán jako prozatímní správce lékárny, náhrady škody z důvodu, že mu dali bez vážné příčiny výpověď ze služebního poměru. Z toho plyne, že jde o spor ze smlouvy služební mezi žalovanými jako zaměstnavateli a žalobcem jako jejich zaměstnancem. Kdyby nebylo bývalo služebního poměru mezi stranami, nebylo by došlo k tomuto sporu z uplatňovaného žalobcem právního důvodu. Takovým sporům přiznává zákon právě pro jejich povahu z důvodů sociálně-politických výhodu urychleného řízení a prohlašuje je v § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. za věci prázdninové. Toto zákonné ustanovení má na mysli všechny zaměstnance bez rozdílu, k jaké skupině patří, a nezáleží na tom, zdali spor vzešel za trvání služebního poměru neb až po jeho skončení; vztahuje se nejen na vlastní nároky mzdové, nýbrž i na nároky na náhradu škody, jež tkví ve služebním anebo námezdním poměru. (Viz rozhodnutí čís. 9335, 9390, 10.613 a 11.308 sb. n. s.). Proto jest i souzený spor považovati za věc prázdninovou a platí tu předpis § 225 c. ř. s., podle něhož soudní prázdniny nemají vliv na počátek a uplynutí lhůt. Napadený rozsudek byl doručen právnímu zástupci žalobcovu dne 30. června 1931, dovolání bylo však na soud podáno teprve dne 14. září 1931, tedy dávno po uplynutí čtrnáctidenní dovolací lhůty, stanovené v § 505 c. ř. s. Opozdné dovolání bylo proto podle § 507 první odstavec c. ř. s. odmítnouti.